

Nadpřirození lidé vs. Martani

Byl jednou jeden hornický důl v Ohamíně*, ve kterém pracovali moc hodní muži a tatínkové. Jednoho dne se na zem snesli neznámí tvorové v obřím štětcí. Lidé je uviděli, rozprchli se do svých domů a tam se zabarikádovali. Jedna rodina si ale uvědomila, že mají tatínka horníka, který zůstal v práci. Maminka začala být vystresovaná, ale nechtěla to dětem dávat najevo, a proto jim řekla, že je tatínek u babičky a dědy, protože to má k nim blíž než domů.

Martani přiletěli na zem a uviděli obrovskou díru, byl to hornický důl. Řekli si: „ יְהוֹנָדָה בֶּן־נָחֻם מִן־הַכּוֹהֵנִים הָאֵלֶּיךָ? סוּעַ פָּאָר גַּלְגַּלִּיבִּנְס דְּזַשִּׁי צו זאָ וועלכאַן ד. „ (čteme: klsbzugrweiufhbkuwiwhiwuriwurhiwur) což znamená: „Co je to za velkou díru?!” Ihned použijte své mocné síly a zasypte ji!” řekl vládce. Neuvědomili si, že nezasáhli jenom kopec hlíny, ale i horníky, kteří pracovali v dole.

Z horníků se stali nadpřirození lidé, kteří uměli vyluštit Einsteinovy vynálezy, uměli létat, střílet lasery, přežít zpěv svých dětí a dokázali porazit i martany, kteří mezitím prohledávali celý svět, protože chtěli vědět, jestli je vše v pořádku. Najednou se ze zakopaného dolu vynořili nadpřirození muži, kteří se vrátili ke svým zabarikádovaným rodinám a zpívajícím dětem.

Muži se chovali celkem normálně, ale občas jim z očí vystřelil paprsek, kterým byla omylem rozbita váza. Občas si zamumlali něco martansky, nemyli se a přitom nepáchli tak hrozně, vařili a uklízeli moc dobře a bez připomenutí.

Trvalo to měsíc než martani prohlédli a zkontrolovali celý svět a když odletěli, tak se manžel paní Novákové a ostatní muži probrali a byli normální. Ženy se jich ptaly co to ten měsíc dělali, ale muži o ničem nevěděli, měli vymazanou paměť ten měsíc, co byli na zemi martani. Muži poté volali do práce, ale tam jim řekli, že někdo zasypal důl, a proto mají měsíc volno.

* Ohamín = Ostrava Havířov a Bohumín dohromady, protože jsou to hornická města